

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING INZAKE DE TOELAATBAARHEID
VAN EEN CASSATIEBEROEP**

**nr. 12.399 van 20 april 2017
in de zaak G/A 221.806/IX-9038**

In zake : Arthur RODENBACH
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christophe Vangeel
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen:

 de UNIVERSITEIT GENT

I. Voorwerp van het beroep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 30 maart 2017, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. 3561 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen van 1 maart 2017.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is onderworpen aan de procedure tot toelating, bedoeld bij artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en bij de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

 Het dossier van de zaak is door de griffie ontvangen op 6 april 2017.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. De toelaatbaarheid

3. Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest waarbij de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen een beroep van verzoeker verworpt, dat is gericht tegen een beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 1 februari 2017.

De bodemrechter acht het enige voor hem aangevoerde middel, afgeleid uit “een schending van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel” ongegrond.

4. Verzoeker voert een enig cassatiemiddel aan, dat hij uitwerkt overheen zeven bladzijden.

Daaraan gaan acht bladzijden feitenrelaas vooraf.

Daargelaten nog dat dit feitenrelaas aldus geen (toelichting van een) cassatiemiddel vormt, zij opgemerkt dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van het lager rechtscollege over het optreden van de interne beroepscommissie mag overdoen. Hij mag enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling Bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaak zelf”.

5. Het enige cassatiemiddel is geput uit de schending “van de jurisdictionele motiveringsplicht, artikel 149 Grondwet en het redelijkheidsbeginsel”.

6.1. Met betrekking tot de jurisdictionele motiveringsplicht stelt verzoeker in een *eerste middelonderdeel* dat hij voor de eerste rechter had aangevoerd dat de interne beroepscommissie enkel zijn tekorten heeft overlopen om het toegekende eindcijfer te verantwoorden.

Vervolgens citeert verzoeker het antwoord daarop van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

Met dit antwoord “vergist” de eerste rechter zich volgens verzoeker; die rechter had “een verregaandere motivering” moeten geven. Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de redenen waarom, naar zijn oordeel, de eerste rechter niet de juiste oefening maakt omtrent de wijze waarop zijn competenties zijn vastgesteld en hoe, naar verzoekers oordeel, de afrondingsregels toegepast moeten worden.

6.2. De jurisdictionele motiveringsplicht die de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen als administratief rechtscollege moet naleven heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen.

Bij de beoordeling of de jurisdictionele motiveringsplicht is nageleefd is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Wanneer een motivering voorts leidt tot onjuiste gevolgtrekkingen in rechte, levert dit een schending van de wet op maar geen motiveringsgebrek. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering – of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven – maakt een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht.

De jurisdictionele motiveringsplicht houdt in dat het rechtscollege moet antwoorden op de middelen van de betrokkene, op zijn minst wanneer die middelen de strekking van zijn beslissing kunnen beïnvloeden doch worden afgewezen. De rechter is niet gehouden te antwoorden op alle argumenten die

een verzoeker ter staving van zijn middel heeft aangevoerd, maar die geen afzonderlijk middel uitmaken. De motiveringsplicht moet de partijen en de Raad van State wel toelaten zich ervan te vergewissen of het rechtscollege de voorgelegde gegevens heeft onderzocht en daadwerkelijk op de middelen heeft geantwoord.

6.3. Het middelonderdeel gaat terug, blijkens de toelichting ervan, op de beoordeling door de eerste rechter van het vierde middelonderdeel van het enige voor hem aangevoerde middel.

In de eerste plaats zij vastgesteld dat verzoeker eraan voorbijgaat dat die beoordeling aanvangt met de vaststelling dat verzoeker vertrekt van een verkeerde vaststelling “dat abstractie moet worden gemaakt van alle motieven van de bestreden beslissing, met uitzondering van de paragraaf die verzoeker in dit middelonderdeel citeert”. De rechter stelt vervolgens dat uit de bespreking van de drie voorgaande middelonderdelen blijkt dat dit uitgangspunt onjuist is en dat het middelonderdeel om die reden faalt in rechte.

Verzoeker laat na deze in hoofddorde gemaakte overweging in zijn cassatiemiddel te betrekken en citeert enkel de daaropvolgende ten overvloede geformuleerde overwegingen van de rechter (“Overigens...”).

Alleen reeds om die reden kan zijn cassatiemiddel niet slagen.

Door aan te geven dat het middelonderdeel uitgaat van een verkeerde premisse en om die reden faalt naar recht, heeft de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen voorts in het door verzoeker niet bekritiseerde onderdeel van zijn redenering met vermelding van zijn redenen het middel beantwoord en is voldaan aan de jurisdictionele motiveringsplicht.

Daarenboven – zoals verzoeker met zijn (onvolledige) citaat uit het bestreden arrest voorts zelf aangeeft – heeft de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen het middel nog aanvullend beantwoord. De rechter heeft, in essentie, geoordeeld dat de motivering van het examencijfer tot stand mag komen middels een opijsting van de competenties die de student niet heeft behaald, dat de motivering van de voor hem bestreden beslissing verdergaat door

in concreto uiteen te zetten waar verzoeker tekortschiet, dat verzoeker die uiteenzetting buiten beschouwing laat in zijn betoog en dat de beroepscommissie geen rechtsnorm schendt door af te stappen van de louter rekenkundige berekening en de afrondingsregels om het uiteindelijke examencijfer te bepalen.

De kritiek van verzoeker op dit antwoord is inhoudelijke kritiek, omdat hij het niet met de aangehaalde overwegingen eens is.

Die kritiek kan mogelijk leiden tot de vaststelling dat de rechter een bepaalde norm heeft geschonden, maar toont geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht, die zoals zo-even in herinnering is gebracht los staat van de omvang of de correctheid van de rechterlijke beoordeling.

Wil verzoeker de redengeving van de bodemrechter met succes betwisten, komt het hem toe de wetsbepaling – in de meest ruime zin van het woord – aan te geven waartegen die rechter met de bestreden motivering zondigt. Dat doet verzoeker niet.

Het middel, dat de schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aanvoert omdat de in het bestreden arrest vermelde redenen onjuist of onwettig zijn of dat het rechtscollege de aangevoerde middelen niet afdoende weerlegt, is kennelijk onontvankelijk.

7.1. In het eerste middelonderdeel stelt verzoeker nog *in fine* dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is omdat het “kennelijk onredelijk [is] om een motivering van 9,82 op 20 eveneens als een motivering te zien om dit cijfer af te ronden naar een 9 op 20”.

7.2. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen is geen orgaan van het actief bestuur, maar een administratief rechtscollege. Het bestreden arrest is geen administratieve rechtshandeling en op het rechtscollege en zijn jurisdictionele beslissingen zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het redelijkheidsbeginsel, niet van toepassing.

Voor zover het middel van het tegendeel uitgaat, faalt het kennelijk naar recht.

Voor zover verzoeker evenwel met de geciteerde zin bedoeld heeft aan te geven dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen een verkeerde invulling heeft gegeven aan het redelijkheidsbeginsel zoals hij het had aangevoerd voor de eerste rechter, wordt die mogelijke strekking van het middel niet nader uitgewerkt en is het middel kennelijk onontvankelijk.

8.1. In een *tweede middelonderdeel* stelt verzoeker dat door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen niet zou zijn geantwoord op een voor hem aangevoerd middel.

8.2. Opnieuw echter blijkt uit de uiteenzetting van verzoeker dat hij het gewoon oneens is met de motivering van de eerste rechter en een ándere motivering had willen lezen, maar niet dat die rechter een welbepaald middel of middelonderdeel onbeantwoord zou hebben gelaten.

Een middel waarin als motiveringstekort een gebrek aan antwoord op de aan de eerste rechter voorgelegde argumentatie wordt opgeworpen is kennelijk onontvankelijk wanneer het nalaat precies te vermelden op welk argument niet werd geantwoord.

9. Het cassatieberoep is kennelijk niet ontvankelijk.

10. Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

B E S L I S S I N G:

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Aldus te Brussel verleend, op 20 april 2017, door:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren